

वा० रा०

॥१२०॥

संदिदेश काकटत्तांतं तिलककरणंच राममात्रैकवेद्यं कथयामासेत्यर्थः ॥ १०४ ॥ इहाभ्युदितमानसः इहागंतुं निश्चितमानसः ॥ मम वृत्तांतं त्वयानुभूतं मद्विषयं रावणराक्षसीवृत्तांतं ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ यद्यस्मादन्यथा अनागमने द्वौ मासौ ममजीवितं भवेत् ॥ अनाथवत् म्रिये राक्षसीकृतदधेनेति भावः ॥ ८ ॥ उत्तरं कार्यशेषं लंकानाशनरु

सु० कां०

इत्युक्त्वा तु वरारोहामणिप्रवरमुत्तमं ॥ प्रायच्छत्परमोद्विग्नावाचामांसं दिदेश ह ॥ ४ ॥ ततस्तस्यै प्रणम्या हं राजपुत्र्यै समाहितः ॥ प्रदक्षिणं परिक्राममिहाभ्युदितमानसः ॥ ५ ॥ उत्तरं पुनरेवाह निश्चित्य मनसा तदा ॥ हनू मन्मम वृत्तांतं वक्तुमर्हसि राघवे ॥ ६ ॥ यथा श्रुत्वे वनचिरात्तावुभौरामलक्ष्मणौ ॥ सुग्रीवसहितौ वीरावुपेयातांतथा कुरु ॥ ७ ॥ यदन्यथा भवेदेतत्तद्वौ मासौ जीवितं मम ॥ न मां द्रक्ष्यति काकुत्स्थो म्रियेसाहमनाथवत् ॥ ८ ॥ तच्छ्रुत्वा करुणं वाक्यं क्रोधो मामभ्यवर्तत ॥ उत्तरं च मया दृष्टं कार्यशेषमनंतरं ॥ ९ ॥ ततो वर्धत मे कायस्तदा पर्वतसन्निभः ॥ युद्धाकांक्षीवनंतस्य विनाशयितुमारभे ॥ १० ॥ तद्गगनं वनखंडंतु भ्रांतत्रस्तमृगद्विजं ॥ प्रतिबुध्य निरीक्षंते राक्षस्यो विकृताननाः ॥ ११ ॥ मां च दृष्ट्वा वने तस्मिन् समागम्य ततस्ततः ॥ ताः समभ्यागताः क्षिप्रं रावणायाच च क्षिरे ॥ १२ ॥ राजन्वनमिदं दुर्गतवभग्नं दुरात्मना ॥ वानरेण त्वविज्ञायत ववीर्यं महाबल ॥ १३ ॥ तस्य दुर्बुद्धिताराजन्तव विप्रियकारिणः ॥ वधमाज्ञापय क्षिप्रं यथासौ न पुनर्व्रजेत् ॥ १४ ॥ तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रेण विस्मृष्टा बहु दुर्जयाः ॥ राक्षसाः किं करानामरावणस्य मनोनुगाः ॥ १५ ॥ तेषामशीति साहसं शूलमुद्गरपाणिनां ॥ मया तस्मिन्वनोद्देशे परिधेन निषूदितं ॥ १६ ॥ तेषां तु हतशिष्टायेते गता लघुविक्रमाः ॥ निहतं च मया सैन्यं रावणायाच च क्षिरे ॥ १७ ॥

॥१२०॥

प ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ समागम्य मिलित्वा ॥ ११२ ॥ ११३ ॥ तस्य दुर्बुद्धिरेति बहुव्रीहेस्तल्ल ॥ न पुनर्व्रजेत् स्वदेशमिति शेषः ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥